

finde Midler til at komme til at føre en virkelig frugtbar Politik i vort Land. Der er i hvert Fald altid Vælgernes Mening at falde tilbage paa. Jeg fremsætter ikke dette som en Trusel, aldeles ikke; jeg antager heller ikke, at demokratiske Partier opfatter en Henvisning til at gaa til Valg som nogen Trusel. Tværtimod, det maa være dem særlig kært.

Med disse Udtalelser haaber jeg altsaa paa, at vi maa faa et frugtbart Samarbejde til Gavn for vort Land og Folk.

N. Neergaard: Finanslovsforslaget foreligger i Aar for os i en delvis ny Skikkelse. Den Omforming, der har fundet Sted, er væsentlig sket i Henhold til Indstillinger fra de to Kommissioner, der blev nedsat af mig under det foregaaende Ministerium, nemlig Statsregnskabskommissionen og Administrationskommissionen. Den hidtilværende Form for Finanslov og Statsregnskab har som bekendt været bygget paa de to Kommissionsforslag, af 1911 for Finanslovens Vedkommende og af 1913 for Statsregnskabs Vedkommende. Denne Form var for sin Tid et væsentligt Fremskridt, men den var dog endnu paa mange Punkter kun ufuldkommen. Særlig Affattelsen af § 26, Afskrivningsreglerne og Opstillingen af Kassebeholdningen, gav Plads for megen Kritik. Derfor og ud fra Ønsket om at naa til en bedre, en mere rationel Affattelse saavel af Finanslov som af Statsregnskab nedsattes Kommissionen, og det er altsaa paa dens Arbejde i Forbindelse med den ligeledes nedsatte Administrationskommissions Arbejde at det nuværende Forslag hviler.

I det hele betegner den nye Form, som er foreslaaet af de to Kommissioner, efter min Mening et væsentligt Fremskridt. Jeg skal særlig nævne den helt gennemførte Afskrivning og den mere rationelle Form for denne, som særlig er kommet frem for de indtægtgivende, forretningsmæssigt drevne Virksomheders Vedkommende, ligeledes Pensionsbidragene, Ophævelsen af den lidt praktiske Grænse mellem ordentlige og overordentlige Udgifter, som mere og mere flød over i hinanden, den nye Opstilling af Kassebeholdningen, hvor der til Kassebeholdningen kun regnes de virkelig likvide Midler, saaledes som jeg ogsaa gentagne Gange har paaapeget, at det burde være. Som en Fordel ved den nye Opstilling regner jeg ogsaa ubetinget, at der er opstillet særlige Budgetter for de særlige Fonds, at hver af dem har sit Budget, saaledes at de Fondene vedrørende Indtægter og Udgifter udskilles

af den egentlige Finanslov, hvad der i sig selv er langt korrektere og giver et bedre Overblik. Endvidere er det et Fremskridt, at den traditionelle Fordeling af Indtægter og Udgifter mellem Finanslov og Tillægsbevillingslov forlades, saaledes at det mest mulige af forudseelige Udgifter og Indtægter opføres paa selve Finansloven. Endelig er der naaet en i hvert Fald noget mere rationel Affattelse af § 26. Jeg maa altsaa i det store og hele anerkende det Arbejde, der her er gjort, men det udelukker ikke, at jeg har visse kritiske Bemærkninger at gøre dertil, kritiske Bemærkninger, som imidlertid staar ganske for min egen Regning, men jeg mener ikke at ville undlade at fremkomme med dem, ogsaa i Betragtning af, at jeg gennem saa mange Aar har været Finansminister.

Den første Bemærkning, jeg skal gøre, knytter sig til Spørgsmaalet om Forrentningsprincippet Gennemførelse. Jeg anser det for absolut rigtigt, at Forrentningskravet bliver stillet til de forretningsmæssigt drevne Virksomheder. Jeg har selv bestandig opstillet dette Krav som det Maal, hvorefter der skulde stiles, og jeg har heller intet imod, at man sætter dette Maal saa højt som til 5 pCt. Tidligere havde vi jo sat det til 4 pCt., da mente vi, det var det Maal, der skulde stiles hen imod, men jeg maa indrømme, at 5 pCt. stemmer bedre med de nuværende Forhold som normal Rente. Jeg har imidlertid ikke indskrænket mig til gentagne Gange at stille dette Krav — allerede i Perioden 1910—13 —, men jeg har ogsaa i ikke ringe Omfang gennemført det. Paa Statsregnskabet for 1912—13 — det sidste Statsregnskab, der er aflagt for den 3-aarige Periode, i hvilken jeg da var Finansminister — var vi naaet til en Forrentning af samtlige Statsvirksomheder med 3,39 pCt. Det var et meget væsentligt Skridt hen imod Maalet, men man fjernede sig saa siden hen under Krigsperioden og de efterfølgende Aar i høj Grad derfra, indtil vi paa de sidst aflagte Statsregnskaber paa ny naaede til Balance og nogen Forrentning. Paa Regnskabet for 1923—24 — og her regner jeg nu for Sammenligningens Skyld med de gamle Opstillingsregler — er vi dog naaet til en Forrentning med lidt over 1 pCt., medens Forrentningen i det sidste Statsregnskab under den næstforrige Regering, Statsregnskabet for 1919—20, var $\div 8\frac{1}{3}$ pCt. Naturligvis skulde vi gerne naa frem til en 5 pCt. Forrentning, men er det nu for at indprente dette ubestridelig rigtige Krav nødvendigt at opstille et helt fingeret Budget og Regn-